

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА ЛОВЕЧ

гр. Ловеч, ул. „Търговска” 41 тел. 068 / 663 108 , факс: 068/603 196

№ 3148/2018 год.

..... 09. 01. 2019 .....

Чрез: Общински съвет - Угърчин

До: Административен съд – Ловеч
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

ПРОТЕСТ

Вх. № 12/10.01.2019 г.
гр. УГЪРЧИН, Ловечка област

от Светла Иванова Иванова
прокурор от Окръжна прокуратура – Ловеч
тел. 068/663108, 068/663109;
факс 068/603196

срещу

чл.7, ал.3, чл.26, ал.2, чл.29, ал.3, чл.37, ал.1
и чл.40, ал.3 от Наредбата за реда
и условията за установяване на жилищни
нужди, за настаняване под наем
и разпореждане с жилищата от общинския
жилищен фонд, приета от ОбС - Угърчин

Уважаеми административни съдии,

Оспорвам чл.7, ал.3, чл.26, ал.2, чл.29, ал.3, чл.37, ал.1 и чл.40, ал.3 от Наредбата за реда и условията за установяване на жилищни нужди, за настаняване под наем и разпореждане с жилищата от общинския жилищен фонд, приета от ОбС - Угърчин (Наредбата), тъй като считам, че посочените текстове са незаконосъобразни, по следните съображения:

Въпросната Наредба е приета с решение на общински съвет Угърчин № 163/24.06.2008 г. По естеството си е нормативен административен акт, съгласно определението на чл.75, ал.1 от АПК, а в същия смисъл е и дефиницията на чл.1а ЗНА.

Общинската наредба е приета в съответствие с делегацията по чл.45а ЗОС.

Защо считаме, че цитираните разпоредби са незаконосъобразни:

1. Разпоредбата на **чл.29, ал.3** от Наредбата предвижда, че с решение на общинския съвет в резервни жилища могат да се настаняват и кметове,

заместник кметове и кметски наместници, които нямат жилище в съответното населено място - за времето, през което заемат съответната длъжност.

Този текст противоречи на чл.45 ал.1 от ЗОС.

С делегиращата норма на чл.45а, ал.1 ЗОС законодателят допуска на местно ниво отношенията, касаещи общински жилища, да се регулират с наредба на общинския съвет. Това законово овластяване по аргумент от чл.76, ал.3 АПК /респ. чл.8 ЗНА/ е ограничено до неуредените обществени отношения с нормативните актове от по-висока степен.

В чл.45 ЗОС обаче са регламентирани както срокът (не по-дълъг от 2 г.), така и условията (настаняват се лица, жилищата на които са станали негодни за обитаване в резултат на природни и стихийни бедствия и аварии или са застрашени от самосрутване или в семействата на които са налице остри социални или здравословни проблеми). Уредбата очевидно е изчерпателна, видно от обстоятелството (след граматическо тълкуване), че от законодателя е използван способ на крайно изброяване.

От друга страна, в чл.42, ал.1, т.1, т.2, т.3 и т.4 ЗОС детайлно са описани видовете общински жилища според предназначението им.

При тази уредба, систематическото тълкуване на чл.42, ал.1 и чл.45 ЗОС сочи, че втората норма се прилага само при наличие на предпоставките, включени в хипотезата ѝ.

И накрая, елементарната съпоставка на чл.45 ЗОС и чл.26 от подзаконовия акт указва, че от местния орган на власт са „дописани“ условия, при които могат да се обитават резервни общински жилища, тъй като и срокът може да е по-дълъг от 2 г. (според чл.38, ал.2 ЗМСМА един мандат на кмет на общината и на кмет на район или кметство е 4 г.), и условията за настаняване по чл.45 ЗОС да не са налице.

2. С нормата на **чл.37 ал.1, т.1** от местния нормативен акт се разпорежда, че наемател на общинско жилище може да го закупи, при условие, че е български гражданин.

Редакцията на разпоредба на чл.43 от ЗОС /ДВ, бр. 101 от 2004 г./ предвижда, че в жилища за отдаване под наем се настаняват лица с жилищни нужди, установени по реда на наредбата по чл.45а, ал.1. Изискване за българско гражданство е съществувало при първоначалната редакция на тази разпоредба (Чл. 43. (Изм. - ДВ, бр. 96 от 1999 г.) (1) В жилищата за отдаване под наем се настаняват нуждаещи се от жилище български граждани, чиято жилищна нужда се установява при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона.).

Със законодателната реформа /обн. ДВ, бр. 101/2004 г./ отпадна изискването нуждаещите се лица да са български граждани. Т. е., вследствие на историческото тълкуване властва нормотворческата воля, че гражданството е без значение за придобиване на правото.

От друга страна според основополагащата норма на чл.26, ал.2 КРБ чужденците, които пребивават в РБ, имат всички права и задължения по тази Конституция с изключение на правата и задълженията, за които Конституцията и законите изискват българско гражданство. А в приложимия закон

изискването нуждаещите се лица, които имат право на настаняване в общински жилища да са български граждани е заличено.

Следователно, посоченият текст от местната наредба е в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг, поради което стореното е в нарушение на предвидената компетентност и е нетърпимо от правния ред.

3. Чл.7, ал.3, чл.26, ал.2 и чл.40, ал.3 от Наредбата са незаконосъобразни по следните причини:

Съгласно чл.40, ал.3 от Наредбата, когато плащането не се извърши в определения срок, заповедта се отменя от кмета и преписката се прекратява.

В тази насока, първо следва да се припомни, че Наредбата е издадена на основание чл.45а ЗОС.

Нормата на чл.47, ал.1 ЗОС установява възможността общински жилища, предназначени за продажба да се продават след решение на общинския съвет на конкретно определени лица, като условията и редът за продажба се определят от общинския съвет в същата наредба (чл.47, ал.3 от закона).

Следва да се има предвид, че компетентността на органа винаги се определя в съответствие с материалния закон, като това е пряко следствие от нормата на чл.4, ал.1 КРБ (а и чл.4, ал.1 АПК). Разпоредбите, посветени на компетентността не могат да се тълкуват разширително, поради изключителния им характер. Така е, защото всяка власт (в т.ч. и за вземане на определено решение, каквато всъщност е компетентността) се учредява изрично.

Съгласно чл.75, ал.2 АПК, нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт от по-висока степен, а наредбата по чл.7, ал.2 ЗНА, е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен.

Т.е., компетентността на административния орган следва да е установена със закон, като е недопустимо допълването ѝ с подзаконов нормативен акт. В ЗОС не е предвидена възможност за отмяна на влязъл в сила административен акт, с който е признато правото на едно лице да закупи общинско жилище от административния орган - издател и отрицателният характер на тази констатация изключва необходимостта от други обилни съображения. В контекста на представената теза, е недопустимо компетентност да се присвоява с подзаконов нормативен акт, тъй като е извън рамките на законово преpraщане.

И още - индивидуален административен акт (такъв е характерът на въпросната заповед), който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен само при приложението на извънредния способ на чл.99 и сл. от АПК. А в случая уредбата на заповедта не се основава на правилата на кодекса, а изключения от предвидения ред, вкл. и относно компетентността на органа могат да се регламентират само в закон, но не и в общинска наредба.

Следователно, и в този аспект разрешението на местния орган на власт е във флагапно противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг и в

нарушение на предвидената компетентност, поради което и е нетърпимо от правния ред.

Съгласно чл.7, ал.3 от Наредбата, ако в едномесечен срок от влизане в сила на настанителната заповед не се сключи наемен договор и жилището не се заеме, заповедта се отменя.

Съгласно чл.26, ал.2 от Наредбата, в случай, че в едномесечен срок от изготвяне и връчване на заповедта наемателите не заемат определеното им жилище, заповедта се отменя.

И при тези хипотези са валидни доводите, относими към разпоредбата на чл.40, ал.3 от Наредбата. Така е, защото ЗОС не съдържа и в материята за настаняване под наем на изрична правна възможност за отмяна на влязъл в сила индивидуален административен акт за настаняване под наем в общинско жилище, а и след най-внимателна проверка не се открива подобно основание в императивната уредба на чл.99 и сл. от АПК. И ако неключването на договор на практика означава невъзникване на основание за обитаване на общинско жилище, то другото условие е кумулативно предвидено от местния орган на власт.

В контекста на казаното, всякакви доводи за целесъобразност, са неприложими.

Съгласно чл.8 от Закона за нормативните актове, общинските съвети могат да издават наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. От това следва, че ОбС Угърчин не е бил в правото си да урежда с наредба правила, различни от предвидените в нормативните актове от по-висша степен, които посочихме подробно по-горе.

На следващо място оспорените нормативни разпоредби противоречат и на чл.76, ал.3 от АПК, съгласно който общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение (в същия смисъл е и постулатът на чл.15, ал.1 ЗНА). По смисъла на чл. 76, ал. 3 от АПК издаваните от общинските съвети нормативни актове имат вторичен и производен характер спрямо законите, по-висока степен на конкретизация и ограничено териториално значение.

В процесния случай, в оспорените от нас текстове на чл.7, ал.3, чл.26, ал.2, чл.29, ал.3, чл.37, ал.1 и чл.40, ал.3 от Наредбата за реда и условията за установяване на жилищни нужди, за настаняване под наем и разпореждане с жилищата от общинския жилищен фонд, приета от ОбС - Угърчин, е въведена една различна регламентация в сравнение с по-високите по степен нормативни актове. Облеченото в нормативна форма по-различно разбиране е проява на несъответствие между подзаконовия нормативен акт и по-високите по степен закони.

По изложените съображения считаме, че разпоредбите на чл.7, ал.3, чл.26, ал.2, чл.29, ал.3, чл.37, ал.1 и чл.40, ал.3 от Наредбата за реда и условията за установяване на жилищни нужди, за настаняване под наем и разпореждане с

жилищата от общинския жилищен фонд, приета от ОбС - Угърчин, противоречат на цитираните текстове от КРБ, ЗОС и ЗМДТ, а също и на чл. 76, ал. 3 от АПК и чл. 8 от ЗНА, поради което се явяват незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени.

Съгласно чл. 16, ал.1 от АПК прокурорът следи за спазване на законността в административния процес, като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни и съдебни актове. Считаме, че приетите текстове от Наредбата са незаконосъобразни. Затова и като упражняваме правото на Окръжна прокуратура – Ловеч да ги протестира и да иска тяхната отмяна, считаме, че по този начин защитаваме важен обществен интерес – по аргумент от разпоредбата на чл. 16, ал.1, т. 3 от АПК.

С оглед на гореизложеното, на осн. чл.186, ал.2 от АПК и чл.145, ал.6 от ЗСВ

МОЛИМ АС – Ловеч да постанови решение, с което да отмени чл.7, ал.3, чл.26, ал.2, чл.29, ал.3, чл.37, ал.1 и чл.40, ал.3 от Наредбата за реда и условията за установяване на жилищни нужди, за настаняване под наем и разпореждане с жилищата от общинския жилищен фонд, приета от ОбС - Угърчин, като незаконосъобразни.

Доказателствени искания:

Молим да изискате от Общински съвет – Угърчин цялата административна преписка по издаването на оспорения административен акт.

Приложения:

Препис от протеста за ответната страна.

Прокурор:

